Agatha Christie

Şansa

George Dundas stătea în City-ul Londrei, meditând.

În jurul lui se scurgeau şi se împingeau afacerişti şi funcționari ca un flux care-l lua pe sus. Dar George, frumos îmbrăcat, cu dungă perfectă la pantaloni, nu-i lua în seamă. Era preocupat, gândindu-se ce să facă în continuare.

Ceva se întâmplase! Între George şi unchiul său bogat (Ephraim Leadbetter de la firma „Leadbetter and Gilling") avusese, ceea ce se numeşte într-un strat inferior al societății, „un schimb de cuvinte". Ca să fim mai exacți, cuvintele fuseseră rostite aproape toate de către domnul Leadbetter. Îi ieşiseră din gură într-un şuvoi neîntrerupt de adâncă indignare şi faptul că ele au reprezentat, aproape în întregime, o repetare nu părea să-l fi deranjat. Să spui un lucru o singură dată în mod frumos şi apoi să termini nu era un moto al domnului Leadbetter.

Subiectul era simplu – nebunia criminală şi răutatea unui tânăr, care trebuie să-şi croiască drum în viață, de a-şi lua o zi liberă în cursul săptămânii, fără măcar să ceară învoire. După ce spusese tot ce putea să gândească şi mai multe lucruri de două ori, domnul Leadbetter se opri să-şi tragă sufletul şi l-a întrebat pe George ce a vrut să însemne ceea ce făcuse.

George a răspuns simplu că simțise nevoia unei zile libere. O

Agatha Christie

Şansa

George Dundas stătea în City-ul Londrei, meditând.

În jurul lui se scurgeau şi se împingeau afacerişti şi funcţionari ca un flux care-l lua pe sus. Dar George, frumos îmbrăcat, cu dungă perfectă la pantaloni, nu-i lua în seamă. Era preocupat, gândindu-se ce să facă în continuare.

Ceva se întâmplase! Între George şi unchiul său bogat (Ephraim Leadbetter de la firma „Leadbetter and Gilling”) avusese, ceea ce se numeşte într-un strat inferior al societăţii, „un schimb de cuvinte”. Ca să fim mai exacţi, cuvintele fuseseră rostite aproape toate de către domnul Leadbetter. Îi ieşiseră din gură într-un şuvoi neîntrerupt de adâncă indignare şi faptul că ele au reprezentat, aproape în întregime, o repetare nu părea să-l fi deranjat. Să spui un lucru o singură dată în mod frumos şi apoi să termini nu era un moto al domnului Leadbetter.

Subiectul era simplu – nebunia criminală şi răutatea unui tânăr, care trebuie să-şi croiască drum în viaţă, de a-şi lua o zi liberă în cursul săptămânii, fără măcar să ceară învoire. După ce spusese tot ce putea să gândească şi mai multe lucruri de două ori, domnul Leadbetter se opri să-şi tragă sufletul şi l-a întrebat pe George ce a vrut să însemne ceea ce făcuse.

George a răspuns simplu că simţise nevoia unei zile libere. O vacanţă, de fapt.

Şi ce erau atunci sâmbătă după-amiază şi duminica, dori să ştie domnul Leadbetter? Fără a mai vorbi de

Whitsunday1, care abia trecuse, şi de August Bank Holiday, care urma?

George spuse că lui nu-i păsa de după-amiezele de sâmbătă, de duminici sau de Bank Holiday. El vroia o zi adevărată când ar fi putut găsi un loc unde să nu fie deja adunată jumătate din Londra.

Apoi, domnul Leadbetter spuse că-şi dăduse toată osteneala pentru fiul surorii sale moarte şi că nimeni n-ar putea susţine că nu-i acordase o şansă. Dar era clar că n-avea nici un rost. Şi, în viitor, George putea să-şi ia cinci zile libere la care să adauge şi sâmbăta şi duminica, dacă asta dorea.

— Mingea de aur a şansei ţi-a fost aruncată, băiete, spuse domnul Leadbetter într-o ultimă zvâcnire de elan poetic. Şi tu nu ai reuşit s-o prinzi.

George spuse că lui i se părea că tocmai asta făcuse, dar domnul Leadbetter înlocui poezia cu mânia şi-l dădu afară.

De atunci George stătea pe gânduri. O să revină unchiul asupra hotărârii sale sau nu? Ţinea în secret la George sau simţea un dispreţ rece pentru el?

Chiar în momentul acela o voce – vocea cea mai surprinzătoare posibilă – spuse: Helo!

O maşină de curse roşie cu o capotă lungă, imensă, o coti şi se opri lingă el. La volan se afla o fată frumoasă şi cunoscută în societate, Mary Montresor. (Descrierea sa e cea pe care ziarele ilustrate o făceau reproducându-i portretul cel puţin de patru ori pe lună). Îi zâmbea lui George cu mult rafinament.

— Nu mi-am închipuit niciodată că un bărbat ar putea să arate asemenea unei insule, spuse Mary Montresor. Vrei să urci în maşină?

— Asta mi-ar place cel mai mult pe lume, răspunse George fără să ezite şi se aşează lângă ea.

Porniră încet pentru că traficul nu permitea altfel.

— City-ul mă oboseşte, spuse Mary Montresor. Am venit să văd cum arată. Mă întorc la Londra.

Fără să încerce s-o corecteze la geografie, George declară că era o idee splendidă. Mergeau câteodată încet, alteori cu zvâcnituri bruşte de viteză, atunci când Mary Montresor vedea şansa de-a se strecura. Lui George i se părea că ea era cam îndrăzneaţă în aceste demarări, dar se gândi că nu se poate muri decât o singură dată. Totuşi, găsi că cel mai bine ar fi să nu se angajeze în conversaţie. Prefera ca şoferiţa lui blondă să se ocupe numai de condus.

Mary fu cea care începu conversaţia, alegând clipa când lua un viraj periculos pe după colţul de la Hyde Park.

— Ce-ai zice să te însori cu mine? Îl întrebă ea într-o doară.

George rămase cu gura căscată, dar asta s-ar fi putut datora unui mare autobuz care părea să-i ameninţe cu distrugerea totală. Se minună el însuşi de repeziciunea cu care-i răspunse.

— Mi-ar place teribil, răspunse pe un ton firesc.

— Bine, spuse Mary Montresor cam vag. Poate, într-o zi.

Intrară pe bulevard fără accident şi, în momentul acela, George observă noi afişe mari la staţia de metrou de la Hyde Park. Făcute sandviciuri între două anunţuri – „Situaţia politică gravă” şi „Colonel în docuri” se afla unul pe care scria „O fată din înalta societate se va căsători cu un duce” şi un altul „Ducele de Edgehill şi Miss Montresor”.

— Ce-i cu ducele de Edgehill? Întrebă George posac.

— Eu şi Bingo? Ne-am logodit.

— Şi-atunci? Ce-ai spus adineauri…

— O, aia, zise Mary Montresor. Ştii, de fapt, încă nu m-am hotărât cu cine să mă mărit.

— Atunci de ce te-ai logodit cu el?

— Numai să văd dacă puteam. Tuturor li se părea c-ar fi îngrozitor de greu numai să se gândească la asta. Şi n-a fost câtuşi de puţin!

— Mare baftă pe… Bingo, observă George, stăpânindu-şi jena de a numi pe un duce adevărat, în viaţă, cu porecla.

— Nu cred, spuse Mary Montresor. Ar fi bine pentru Bingo dacă ceva i-ar putea face bine – ceea ce mă îndoiesc.

George făcu o altă descoperire, ajutat din nou de un poster pus la vedere.

— Ia uite, desigur, e ziua cupei la Ascot. M-aş fi aşteptat ca ăsta să fie singurul loc unde te-ai fi putut duce astăzi.

Mary Montresor oftă.

— Am vrut o vacanţă, spuse ea pe un ton plângăreţ.

— Aşa şi eu, îi întări spusele George, încântat. Şi ca urmare, unchiul meu mi-a dat cu piciorul, lăsându-mă muritor de foame.

— Atunci, în cazul în care ne vom căsători, spuse Mary, cele douăzeci de mii de lire ale mele pe an s-ar putea dovedi salvatoare?

— Ne-ar asigura, bineînţeles, ceva confort casnic, fu de părere George.

— C-ai adus vorba de case, sări Mary, hai la ţară să căutăm o locuinţă în care ne-ar place să trăim.

Părea un plan simplu şi încântător. Au convenit să se ducă spre Putney Bridge; au ajuns la trecerea de la Kingston şi, cu o mare satisfacţie, Mary apăsă pe acceleraţie. Au sosit la ţară foarte repede. O jumătate de oră mai târziu, Mary exclamă deodată, întinse un braţ dramatic şi făcu semn spre…

Pe coama dealului din faţa lor se ridica o casă pe care agenţii imobiliari o descriu (dar rareori în mod întemeiat) ca pe „o minune a lumii vechi”. Imaginaţi-vă că descrierea majorităţii caselor de la ţară se adevereşte deodată şi vă faceţi o idee despre locuinţa cu pricina.

Mary opri în faţa unei porţi albe.

— Lăsăm maşina, urcăm şi ne uităm la ea. E casa noastră!

— Desigur, e casa noastră, acceptă George. Numai că, deocamdată, se pare că locuiesc alţi oameni.

Mary îi îndepărtă pe ceilalţi oameni cu un gest. Urcară împreună pe şoseaua ce se unduia. Mai de aproape, casa părea şi mai atrăgătoare.

— Haide să aruncăm o privire pe la fiecare fereastră, propuse Mary.

George ezită.

— Crezi că ceilalţi oameni.

— Ei nu mă interesează. E casa noastră – ei locuiesc aici în mod accidental. Şi apoi, e o zi frumoasă şi, sigur, sunt plecaţi. Şi, dacă ne prinde cineva, am să spun… Am să spun… Că am crezut că e casa doamnei… Doamnei Pardonstenger şi că îmi pare rău că am greşit.

— Bine, ar putea fi destul de sigur, spuse George, pe gânduri.

Se uitară prin ferestre. Casa era superb mobilată. Tocmai ajunseseră la birou, când nişte paşi se auziră scârţâind pe pietrişul din spatele lor, se întoarseră şi dădură cu ochii de un majordom ireproşabil.

— O! Făcu Mary. Şi după ce-şi etală cel mai încântător zâmbet, întrebă: doamna Pardonstenger e acasă? Mă uitam să văd dacă-i în birou.

— Doamna Pardonstenger e acasă, domnişoară, răspunse majordomul. Vă rog să poftiţi pe aici.

Au făcut singurul lucru pe care-l puteau. L-au urmat. George îşi făcea socoteala cum s-ar putea sfârşi toată întâmplarea. Cât priveşte numele de Pardonstenger ajunse la concluzia că putea fi întâlnit unul la douăzeci de mii de cazuri. Însoţitoarea sa îi şopti:

— Lasă pe mine. Va fi în ordine.

George era foarte încântat să lase totul pe seama ei. Situaţia reclama, reflectă el, fineţe feminină.

Au fost conduşi într-o sufragerie. Pe dată ce majordomul ieşi din cameră, uşa se redeschise brusc şi o doamnă voinică, înfloritoare, cu păr oxigenat intră pe neaşteptate.

Mary Montresor făcu o mişcare spre ea, apoi se opri, ca luată prin surprindere.

— Dar cum? Nu e Amy! Ce lucru extraordinar!

— E un lucru extraordinar într-adevăr, rosti o voce sinistră.

Un bărbat intrase după doamna Pardonstenger, un om uriaş, cu o faţă de buldog şi încruntat ameninţător. George se gândi că nu mai văzuse o brută atât de urâcioasă. Acesta închise uşa şi se aşează cu spatele în ea.

— Un lucru cu totul şi cu totul extraordinar, repetă el, rânjind batjocoritor. Dar cred că ne-am prins de trucul vostru! Scoase, deodată, un revolver de o mărime neobişnuită: mâinile sus, mâinile sus, vă spun: percheziţionează-i, Bella.

Citind poveşti detective, George se întrebase, deseori, cum se putea simţi cineva percheziţionat. Acum ştia. Bella (alias dna. P.) se convinse personal că nici el şi nici Mary nu ascundeau asupra lor vreo armă ucigătoare.

— Credeaţi că sunteţi ai naibii de isteţi, nu-i aşa? Întrebă sarcastic omul. Să veniţi aici şi să faceţi pe nevinovaţii. De data asta aţi încurcat-o rău de tot. De fapt, mă îndoiesc foarte mult dacă prietenii şi rudele voastre or să vă mai vadă vreodată. Ah! Aţi vrea, nu-i aşa? Zise când George făcu o mişcare. Lăsaţi bancurile. Vă lichidez cât aţi clipi din ochi.

— Ai grijă, George, spuse Mary cu vocea tremurândă.

— O să am, răspunse George, cu convingere, o să am multă grijă.

— Şi acum daţi-i drumul, spuse omul. Deschide uşa, Bella. Ţineţi amândouă mâinile deasupra capului. Doamna întâi, aşa! Sunt în spatele vostru. Traversaţi holul. Sus…

Au ascultat. Ce altceva puteau să facă? Mary urcă scările cu mâinile ridicate. Urma George. După ei venea bădăranul cel uriaş cu revolverul în mână.

Mary a ajuns în capătul scărilor şi a dat colţul. În clipa aceea, luându-l prin surprindere, George dădu cu piciorul puternic înapoi. Îl lovi pe om chiar în stomac şi acesta se prăbuşi pe scări. Pe dată, George se întoarse, se repezi după el şi sări cu genunchii pe pieptul lui. Cu mâna dreaptă apucă revolverul care căzuse când celălalt se rostogolise.

Bella scoase un ţipăt şi se retrase după o draperie. Mary coborî în fugă, cu faţa albă ca varul.

— George, nu cumva l-ai omorât?

Omul zăcea absolut nemişcat. George se aplecă peste el.

— Nu cred că l-am omorât, răspunse el cu regret. Dar l-am făcut sigur K. O.

— Slavă domnului. Respira agitată.

— Frumoasă lovitură, se lăudă, cum era şi firesc, singur. Multe lecţii poţi să înveţi de la un măgar bătrân simpatic. Ce-i?

Mary îl trăgea de mână.

— Hai să plecăm, strigă ea nerăbdătoare. Hai să plecăm repede.

— Dacă am avea ceva cu care să-l legăm pe tipul ăsta, zise George, ocupat cu planurile sale. Nu crezi c-ai putea găsi vreo bucată de frânghie sau de sfoară?

— Nu, nu cred, spuse Mary. Hai să plecăm, te rog… Te rog… Mi-e aşa de frică.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, spuse George cu mândrie bărbătească. Eşti cu mine.

— Dragă George, te rog… de dragul meu. Nu vreau să fiu amestecată în treaba asta. Te rog, să plecăm. Felul deosebit în care pronunţă cuvintele „de dragul meu” a schimbat hotărârea lui George. Se lăsă condus afară din casă şi se grăbiră pe şosea spre maşină. Mary spuse pe un ton slab: tu conduci. Eu nu mă simt în stare. George se aşează la volan.

— Dar trebuia să cercetăm despre ce e vorba, spuse el. Dumnezeu ştie din ce gardă neagră e tipul ăla cu înfăţişarea urâtă. Nu aduc poliţia aici, dacă nu vrei s-o fac, dar am să investighez pe cont propriu. Ar trebui să le iau urma imediat.

— Nu, George, nu vreau s-o faci.

— Cum, după o aventură de prima clasă ca asta, vrei să renunţ? Niciodată, pe viaţa mea.

— Nu credeam să fii atât de crud, spuse Mary văitându-se.

— Nu sunt crud. Nu eu am început. Individul ăla al dracului de impertinent ne-a ameninţat cu un revolver

uriaş. Apropo, de ce naiba nu s-a descărcat revolverul ăla când i-am dat cu piciorul jos pe scări.

Opri şi scoase revolverul din buzunarul lateral al maşinii, unde-l pusese. După ce-l examină, începu să fluiere.

— Ei, să fiu al naibii! Chestia asta nu-i încărcată. Dacă aş fi ştiut… Se opri învăluit în gânduri. Mary, e o treabă foarte curioasă.

— Ştiu că e. De aceea, te rog, s-o laşi în pace.

— Niciodată, spuse George ferm.

Mary oftă din toată inima.

— Văd că trebuie să-ţi spun. Şi ceea ce-i mai rău este că n-am nici cea mai mică idee cum o s-o interpretezi.

— Cum adică… Să-mi spui?

— Ştii, treaba stă aşa. Făcu o pauză. Cred că fetele ar trebui să fie unite în zilele noastre, ele ar trebui să încerce să afle ceva despre bărbaţii pe care-i întâlnesc.

— Şi? Întrebă George, complet nelămurit.

— Şi lucrul cel mai important pe care o fată trebuie să-l ştie este cum se va comporta un bărbat în caz de extremă urgenţă – are el prezenţă de spirit, curaj, isteţime? Acesta este un aspect pe care nu poţi să-l cunoşti decât atunci când e prea târziu. O situaţie de extremă urgenţă nu s-ar putea ivi decât după ce eşti măritată de mulţi ani. Tot ceea ce ştii despre un bărbat este cum dansează şi dacă se pricepe să facă rost de un taxi pe o noapte ploioasă.

— Amândouă calităţi foarte folositoare, sublinie George.

— Da, dar când vrei să simţi că un bărbat e bărbat cu adevărat…

— Marile spaţii deschise unde bărbaţii sunt bărbaţi, cită George din memorie cu gândurile duse departe.

— Exact. Dar noi nu avem spaţii deschise în Anglia. Aşa că trebuie să creezi o situaţie în mod artificial. Asta am şi făcut.

— Vrei să spui…

— Da. Casa aia, de fapt, este a mea. Am ajuns la ea după un plan, nu din întâmplare. Şi omul, omul ăla pe care

aproape l-ai omorât…

— Da?

— El e Rube Wallace, actorul de film. Ştii că el premiază luptătorii. E cel mai scump şi mai blând dintre oameni. Eu l-am angajat. Bella e soţia lui. De aceea am fost atât de îngrijorată că l-ai omorât. Bineînţeles că revolverul nu era încărcat. Face parte din recuzită. O, George, te-ai supărat rău de tot?

— Eu sunt prima persoană… pe care ai făcut testul ăsta?

— O, nu. Au fost, să văd, nouă şi jumătate!

— Cine a fost jumătatea? Întrebă George din curiozitate.

— Bingo, răspunse Mary cu răceală.

— S-a gândit vreunul dintre ei să dea cu piciorul ca măgarul?

— Nu, deloc. Unii au încercat să facă scandal, să-şi dea aere şi alţii au cedat de îndată, dar toţi s-au lăsat conduşi sus, legaţi şi li s-au pus căluşe în gură. Apoi, bineînţeles, eu am reuşit să fac în aşa fel să mă dezleg ca în cărţi, i-am eliberat şi am ieşit găsind casa goală.

— Însă niciunul nu s-a gândit la copita catârului ori ceva de genul ăsta?

— Nu.

— În acest caz, spuse George cu mărinimie, te iert.

— Mulţumesc, George, răspunse Mary stânjenită.

— De fapt, adăugă George, singura întrebare care se pune este: unde ne ducem acum? Nu sunt sigur care din aceste două Lambeth Palace sau Doctor’s Commons.

— Ce spui acolo?

— Aprobare. O aprobare specială cred că e necesară. Prea îţi place să te logodeşti cu un bărbat şi apoi imediat să-i ceri altuia să se însoare cu tine.

— Nu ţi-am cerut să te însori cu mine!

— Ba da. La colţul din Hyde Park. Nu e un loc pe care l-aş alege să fac eu însumi o cerere în căsătorie, dar fiecare îşi are idiosincrasiile sale în problemele astea.

— Eu n-am făcut aşa ceva. Eu doar te-am întrebat, în glumă, dacă ai vrea să te însori cu mine! N-am spus-o cu intenţie serioasă.

— Dacă aş cere părerea unui consilier juridic sunt sigur că el ar spune că ea a reprezentat o veritabilă cerere în căsătorie. Şi-apoi, doar ştii că vrei să te măriţi cu mine.

— Nu vreau.

— După nouă eşecuri şi jumătate? Închipuieşte-ţi ce sentiment de siguranţă vei avea să-ţi trăieşti viaţa alături de un om care te poate salva din orice situaţie periculoasă.

Mary părea să cedeze treptat în faţa acestui argument profund. Dar spuse cu hotărâre: nu mă mărit cu nici un bărbat, dacă nu vine în genunchi la mine.

George se uită la ea. Era adorabilă. Dar George mai avea şi alte caracteristici de catâr pe lângă lovitura de picior. Spuse cu tot atâta fermitate:

— Să mergi în genunchi spre o femeie este un lucru degradant. N-o fac.

Mary spuse cu aplomb încântător:

— Ce păcat!

Se întoarseră la Londra. George era posomorât şi tăcut. Marginea pălăriei îi ascundea faţa fetei. Când trecură pe lângă colţul din Hyde Park, ea murmură încet:

— N-ai putea să mergi în genunchi pentru mine?

George răspunse sigur pe el:

— Nu!

Se simţea ca un superman în devenire. Ea îl admira pentru atitudinea sa. Dar, din nefericire, el o suspecta c-ar avea şi ea tendinţe de catâr. Opri brusc.

— Scuză-mă, spuse el.

Sări din maşină, se întoarse la o grămadă de fructe de care tocmai trecuseră şi veni aşa de repede că poliţistul, ce se îndrepta spre ei să-i întrebe ce se întâmplase, n-a avut timp să-i ajungă.

George demară, lăsând să cadă un măr în poala fetei.

— Mănâncă mai multe fructe, spuse el. Şi în mod simbolic.

— Simbolic?

— Da, la origine Eva i-a dat lui Adam un măr. În zilele noastre Adam îi dă unul Evei. Înţelegi?

— Da, făcu Mary cu îndoială în glas.

— Unde să te duc? O întrebă George politicos.

— Acasă, te rog.

Conduse maşina spre Grosvenor Square. Faţa lui era absolut inexpresivă. Sări din maşină şi-i dădu ocol s-o ajute să coboare. Ea îi adresă o ultimă rugăminte.

— Dragă George, n-ai putea? Numai să-mi faci o plăcere?

— Niciodată, spuse George.

Şi în momentul acela se întâmplă. Alunecă, încercă să-şi recapete echilibrul, dar nu reuşi. Se trezi în genunchi în noroi în faţa ei. Mary scoase un chiot de bucurie şi bătu din palme.

— Scumpul meu George! Acum mă mărit cu tine. Poţi să te duci direct la Lambeth Palace şi să fixezi cu arhiepiscopul de Canterbury.

— N-am vrut, spuse George aprins. A fost o a dra… O coajă de banană. Ridică împricinata cu reproş.

— Nu contează, spuse Mary. S-a întâmplat. Când o să ne certăm şi-o să-mi reproşezi că eu te-am cerut în căsătorie pe tine, eu am să-ţi replic că a trebuit să mergi în genunchi înaintea mea ca să mă mărit cu tine. Şi totul datorită acestei binecuvântate coji de banană! O să spui că a fost o binecuvântată coajă de banană?

— Ceva de felul ăsta, consimţi George.

În după-amiaza aceea, la cinci şi jumătate, domnul Leadbetter a fost informat că nepotul său venise şi vroia să-l vadă.

— A venit să-şi ceară iertare, îşi spuse domnul Leadbetter în sinea lui. Recunosc că am fost cam aspru cu flăcăul, dar am făcut-o spre binele, lui.

Dădu ordin ca George să fie condus înăuntru.

George intră, dându-şi aere.

— Aş dori să schimb câteva cuvinte cu dumneata unchiule, zise el, Mi-ai făcut o mare nedreptate azi-dimineaţă. Aş vrea să ştiu dacă, la vârsta mea, dumneata ai fi putut ieşi în stradă, dezmoştenit de rudele dumitale şi între ora unsprezece şi un sfert şi cinci şi treizeci p.M. Ai fi obţinut un venit de 20.000 lire pe an? Eu asta am făcut!

— Eşti nebun, băiete.

— Nu-s nebun, sunt bogat. Mă căsătoresc cu o fată bogată, frumoasă, din înalta societate. Cu una care, mai mult, renunţă la un duce de dragul meu.

— Te însori cu o fată pentru banii ei? Nu mă aşteptam la asta de la tine.

— Ai perfectă dreptate. N-aş fi îndrăznit niciodată s-o cer dacă, din fericire, nu m-ar fi cerut ea. A retractat apoi, dar am făcut-o să se răzgândească. Şi ştii, unchiule, cum am reuşit toate astea? Cheltuind în mod judicios două monezi de un penny şi prinzând „mingea de aur a şansei”.

— De ce doar două monezi de un penny, întrebă domnul Leadbetter, interesat din punct de vedere financiar.

— O banană… Dintr-o grămadă. Nu oricine s-ar fi gândit la banana aceea. De unde iei o aprobare de căsătorie? De la Doctor’s Commons sau de la Lambeth Palace?

SFÂRŞIT

[1] Duminica Rusaliilor.